

Eucharystia jest bogatym i złożonym pojęciem. Człowiek z nieporadnością zbliża się do Wielkiej Tajemnicy wiary, a jego poznanie jest ograniczone zmysłami. My – ludzie epoki internetu, podbijania kosmosu, postępu wiedzy i potęgi techniki – musimy pokornie to przyjąć i prosić u Boga o dar wiary, aby poznać wielkie sprawy Eucharystii, nas przerastające. Komunia Święta „Komunia” z języka łacińskiego tłumaczy się jako „zjednoczenie” (człowieka z Bogiem).

W ciągu wieków Kościół nie przestaje wierzyć, że podczas Eucharystii dary złożone na ołtarzu w przedziwny sposób Bóg, mocą swojego Ducha, przemienia w Ciało i Krew swojego Syna. Sobór Trydencki otwarcie i z prostotą wyznaje, że „w czcigodnym sakramencie świętej Eucharystii po konsekracji chleba i wina, pod postacią owych rzeczy widzialnych znajduje się prawdziwie, rzeczywiście, substancjalnie Pan nasz Jezus Chrystus prawdziwy Bóg i człowiek”. To znaczy nie w sposób symboliczny, tylko konkretnie „tutaj oto”. † Trudno zrozumieć tę niezwykłą przemianę, niedostrzegalną dla ludzkiego oka. Na ołtarzu nadal znajdują się hostia i kielich napełniony winem. Ta Tajemnica nurtowała chrześcijan od wieków. Gdy próbowali pojąć i za wszelką cenę udowodnić prawdziwą obecność Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie, gdy nie potrafili się pogodzić na to, by pozostała tajemnicą, wymyślali różne herezje, wątpili w tę prawdę lub ją odrzucali. W odpowiedzi na to w XII–XIII wiekach w Kościele bardzo się rozszerzyła pobożność eucharystyczna. Popularne stały się różnorodne formy kultu Jezusa Chrystusa obecnego w Najświętszym Sakramencie. Było to skutkiem głębszego zrozumienia, czym jest Eucharystia, a zwłaszcza tego, że w wyniku przeistoczenia chleb i wino stają się w niej naprawdę Ciałem i Krwią Jezusa Chrystusa, a przez to Bóg-Człowiek staje się rzeczywiście obecny pośród swego ludu.

Św. Tomasz z Akwinu podkreśla, że Eucharystia zawiera „całe duchowe bogactwo Kościoła” i dlatego jest „celem wszystkich sakramentów”. Katechizm Kościoła Katolickiego wyjaśnia tę samą prawdę: „Eucharystia jest źródłem i zarazem szczytem całego życia chrześcijańskiego. Inne sakramenty wiążą się ze świętą Eucharystią i do niej zmierzają. W Najświętszej Eucharystii zawiera się całe duchowe dobro Kościoła” (KKK, 1324).

Cuda eucharystyczne

Od 750 roku zanotowano 132 cuda eucharystyczne. Za pierwszy z nich uznaje się wydarzenie, które miało miejsce na początku VIII wieku w Lanciano (Włochy). Stało się to w klasztorze św. Longina podczas Mszy św., kiedy pewien wątpiący w przeistoczenie kapłan skończył wypowiadanie słów konsekracji – hostia w jego dłoniach przemieniła się we fragment ciała, a wino w kielichu w krew.

„Eucharystia znajduje się u źródła wszelkich form świętości. Iluż to świętych uczyniło aut

Ojciec Święty Benedykt XVI

Za jeden z ostatnich cudów eucharystycznych uznaje się wydarzenie, które miało miejsce w 1996 roku. Ks. Alejandro Pezet odprawiał Mszę św. w świątyni, znajdującej się w handlowej dzielnicy Buenos Aires (Argentyna). Gdy już kończył udzielać Komunii św., podeszła do niego kobieta, informując, że z tyłu kościoła na świeczniku leży hostia. Ksiądz poszedł tam i zobaczył ją sprofanowaną. Była tak pobrudzona, że nie mógł jej spożyć. Włożył ją więc do naczynia z wodą i schował do tabernakulum w kaplicy Najświętszego Sakramentu. Gdy po kilku dniach ksiądz otworzył tabernakulum, ze zdziwieniem zauważył, że Hostia zamieniła się w krwistą substancję. W ciągu tych lat nie uległa degradacji.

Boże Ciało

Powodem do ustanowienia święta Bożego Ciała były objawienia bł. Julianny z Liège, przeoryszy augustianek z klasztoru Mont Cornillon (Belgia). Zakonnica wielokrotnie miała widzenia jaśniejącej tarczy, jakby księżycowej, z ciemną plamą. Interpretowano je jako znak braku w kalendarzu liturgicznym specjalnego dnia poświęconego uczczeniu Najświętszego Sakramentu. W 1246 roku pod wpływem tych objawień ówczesny biskup diecezji Liège ustanowił takie święto dla lokalnego Kościoła. W kolejnych latach zdobyło ono popularność w sąsiednich diecezjach. W 1264 roku papież Urban IV, były archidiakon katedry w Liège, ustanowił święto Bożego Ciała dla Kościoła powszechnego. W 1391 roku papież Bonifacy IX nakazał obchodzić Boże Ciało wszędzie, gdzie dotąd tego nie czyniono.

Kongresy Eucharystyczne

Idea międzynarodowych spotkań poświęconych kultowi eucharystycznemu zrodziła się w Europie Zachodniej w połowie lat 70. XIX wieku. Chodziło nie tylko o ożywienie i poszerzenie nabożeństwa do Chrystusa w Eucharystii, lecz także o przeciwstawienie się narastającym wówczas tendencjom laicyzacyjnym o wyraźnie antykościelnym, a nawet antyreligijnym nastawieniu. Szczególne zainteresowanie tymi zagadnieniami okazywały środowiska ludzi świeckich we Francji. W ubiegłym roku krajowy Kongres Eucharystyczny odbywał się w Grodnie.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Przez adorację rozumiemy cześć oddawaną Panu Jezusowi obecnemu pod postacią Chleba eucharystycznego. Zwykłą formą adoracji jest ukłęknięcie przed przyjęciem Komunii św. oraz podczas przechodzenia przed tabernakulum, klęczenie na Podniesienie i prywatnej modlitwie. Uroczystą formą adoracji jest wystawienie Ciała Chrystusa w monstrancji i towarzyszące temu ceremonie. Szczególnymi formami adoracji są 40-godzinne nabożeństwo i tzw. adoracja wieczysta, czyli stale trwające wystawienie Chleba eucharystycznego i bezustanne adorowanie.

Czasami ludziom się wydaje, że podczas modlitwy przed Panem Jezusem w Najświętszym Sakramencie powinni cały czas coś mówić, odmawiać kolejną litanię lub różaniec. Tymczasem adorować to trwać przed Bogiem bez zbędnych słów, bez jakiegokolwiek aktywności ze swojej strony. Adorowanie nie polega ani na dialogu, ani na monologu, gdyż jest takim stanem, w którym człowiek wyłącza się z trybu komunikacji i skupia się na samym trwaniu przed Panem Bogiem. Tak jak Maria, która – jak mówi Pan Jezus – wybrała najlepszą część. Jesteśmy przyzwyczajeni do tego, że aby coś zarobić, trzeba wykonać pracę – stąd recytowanie różnych modlitw. Zapominamy jednak, że łaska Boża jest bezinteresowna i za darmo. Chodzi o to, by być jak małe dziecko, przywiezione do świątyni przez kogoś z rodziny. Ogarnia je łaska i Boże miłosierdzie, a przecież nic dla tego nie czyni.

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Błogosławieństwo jest udzielane przez kapłana lub diakona po wystawieniu Najświętszego Sakramentu oraz na zakończenie procesji eucharystycznej. Celebrans kreśli monstrancją znak krzyża nad wiernymi, którzy w tym czasie klęczą. Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem różni się od innych błogosławieństw tym, że błogosławi się Eucharystią, czyli prawdziwie obecnym wśród wiernych Chrystusem.

Wszyscy jesteśmy wezwani do nawiązania relacji z Bogiem. Celem Eucharystii jest przemienić nas, byśmy się stali jak Chrystus. Zbawca czeka na nas z całym bogactwem swej łaski. Ignorować, tracić tę możliwość z naszej strony byłoby rzeczą nieestosowną, tak jak byśmy zaproszeni na ucztę wyszli z niej głodni, nic nie skosztowawszy. Celem naszego życia jest zjednoczenie z Bogiem. Eucharystia daje nam przedsmak Nieba już tu na ziemi.